

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoPr/18/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112243125
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1112243125.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: Fond na podporu vzdelávania, IČO: 47 245 531, Panenská ul. č. 29, Bratislava, zastúpený: AENEA Legal, IČO: 35 951 125, Jozefská ul. č. 3, Bratislava, proti žalovanej: U. Ľ. Š., M. XX. XX. XXXX, Q. Q. E.. Č.. XX, Q., zastúpená advokátom: JUDr. Ing. Vojtech Čipák, PhD., Vazovova ul. č. 9/b, Bratislava, o zaplatenie istiny 6. 827, 15 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 10. októbra 2016, č. k. 47Cpr/23/2013 - 1099, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 5. 530 eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 8, 75 % zo sumy 5. 530 eur od 14. 12. 2012 až do zaplatenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia a vo zvyšku žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 226 ods. 1, 2, 3, § 222 ods. 1, 2, 3, § 17 ods. 1, 2, 3, § 18 Zákonníka práce, § 39, § 107, § 451 ods. 1, 2, § 488, § 489, Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 3, § 2 ods. 1, § 3 ods. 1, 8, § 4, § 5 ods. 1, 4 zák. č. 200/1997 Z. z. o Študentskom pôžičkovom fonde, § 7 ods. 2, 3 Štatútu Študentského pôžičkového fondu a vecne tým, že Dohody o vykonaní prác, ktoré medzi sebou strany sporu uzavreli (dňa 11. 03. 2010 Dohodu o vykonaní práce, predmetom ktorej bolo rozpracovanie uznesenia Vlády SR 734 zo dňa 14. 10. 2009 na podmienky Fondu na zasadnutie konané dňa 16. 03. 2010; odmena vo výške 165, 43 eur, dňa 19. 04. 2010 Dohodu o vykonaní práce, predmetom ktorej bola príprava návrhu na úpravu sadzobníka poplatkov náhrad od 01. 07. 2010 a podklady poskytovania pôžičiek pre školský rok 2010/2011 na zasadnutie konané dňa 22. 04. 2010; odmena vo výške 165, 43 eur, dňa 14. 06. 2010 Dohodu o vykonaní práce, predmetom ktorej bola príprava návrhu na dopracovanie Štatútu fondu v súlade s uzneseniam Rady fondu a dozornej rady a zmenami súvisiacimi so zmenou sadzobníka poplatkov, v období od 15. 06. 2010 do 29. 06. 2010; odmena vo výške 3. 000 eur, dňa 20. 10. 2010 Dohodu o vykonaní práce, predmetom ktorej bola príprava analýzy posúdenia žiadostí o pôžičku v akademickom roku 2010/2011 so zameraním na príslušné školy a študentov študujúcich na zahraničnej vysokej škole s aspektom zvýšenia pôžičky do dvojnásobku zákonnej výšky vzhľadom na výšku školného; odmena výške 165, 43 eur, dňa 15. 12. 2010 Dohodu, predmetom ktorej bola príprava návrhu na poskytovanie pôžičky v súvislosti s pripravovaným spolatňovaním vysokoškolského vzdelávania v ČR a zvýšenie školného v Anglicku; odmena vo výške 165, 43 eur, dňa 17. 12. 2010 Dohodu o vykonaní práce, predmetom ktorej bola príprava zhodnotenia kritérií priznávania pôžičiek uvedených v zákone o novele súvisiacich zákonov v období od 20. 12. 2010 do 31. 12. 2010; odmena vo výške 3. 000 eur, dňa 29. 04. 2011 odmena vo výške 165, 43 eur vyplatená

29. 04. 2011 na základe Dohody o vykonaní práce), na základe ktorých bola žalovanej vyplatená odmena vo výške 6. 827, 15 eur brutto, netto v sume 5. 530 eur sú neplatné, z dôvodu ktorého sú účastníci (správne strany sporu, od 01. 07. 2016, pozn. odvolacieho súdu) povinní vydať predmet bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že sa v prvom rade zaoberal otázkou právnej kvalifikácie a vzájomného vzťahu Občianskeho zákonníka a Zákonníka práce s tým, že s právnou účinnosťou od 01. 01. 2009 je vzťah Zákonníka práce k Občianskemu zákonníku vyjadrený v § 1 ods. 4 Zákonníka práce tak, že ak Zákonník práce v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na tieto právne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 1 až 151 Občianskeho zákonníka a v prípade, ak chýba potrebná špeciálna úprava Zákonníka práce, musí sa nevyhnutne použiť právna úprava Občianskeho zákonníka, aj keď nie je ustanovená vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka, ale je napr. v záväzkovej časti. Uviedol, že vychádzal z toho, že Zákonník práce má zásadne kogentnú povahu, čo okrem iného znamená, že účastníci pracovnoprávných vzťahov môžu uzatvoriť len zmluvy, ktoré sú typovo upravené pracovnoprávnymi predpismi a ich zmluvná voľnosť sa uplatní len v prípade, ak to pracovnoprávne predpisy umožňujú, keď kogentná povaha Zákonníka práce vyplýva aj z § 18, podľa ktorého je zmluva - dohoda uzatvorená podľa príslušných ustanovení pracovnoprávných predpisov len čo sa účastníci dohodli na jej obsahu s tým, že mal vykonaným dokazovaním preukázané, že navrhovateľ s odporkyňou (správne žalobca so žalovanou, od 01. 07. 2016, § 60 C. s. p., pozn. odvolacieho súdu) uzatvoril dohody o vykonaní práce v zmysle § 226 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, nakoľko sa účastníci konania (správne strany podľa § 60 C. s. p.) dohodli na všetkých obsahových náležitostiach dohody o vykonaní práce, v dohode vymedzili pracovnú úlohu, odmenu za vykonanie práce, dobu, v ktorej sa mala pracovná úloha vykonať a predpokladaný rozsah prác, keď boli uzatvorené písomnou formou, a to v deň pred dňom začatia výkonu práce, pričom dohody o vykonaní prác predstavujú osobitný druh zmlúv, ktorých uzavretím nevzniká pracovný pomer, ale zakladajú sa pracovnoprávne vzťahy a na predmetné dohody nemožno použiť ustanovenia Zákonníka práce a ustanovenia o pracovnom pomere, okrem všeobecných ustanovení Zákonníka práce a subsidiárnej pôsobnosti všeobecnej časti Občianskeho zákonníka. Uviedol, že pracovnoprávny vzťah založený dohodou o vykonaní prác je podstatne voľnejší ako pracovný pomer a vytvára pomerne široký priestor na uplatnenie zmluvnej voľnosti účastníkov konania s tým, že pre tento pracovnoprávny vzťah je charakteristické, že pracovný záväzok zamestnanca má formu pracovnej úlohy, je vymedzený individuálne a nie druhovo a zamestnávateľ neriadí priebeh výkonu prác tak, ako je to v pracovnom pomere, keď uzatvorené dohody o vykonaní prác vyhodnotil ako neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko svojím obsahom odporujú § 5 zákona o Študentskom pôžičkovom fonde, podľa ktorého zamestnanci fondu nesmú byť členmi Rady fondu a dozornej rady fondu. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že základnou skutočnosťou je odpoveď na otázku, či na základe zmlúv označených ako dohody o vykonaní prác vznikol medzi účastníkmi pracovnoprávny vzťah, resp. faktický pracovný pomer s tým, že pracovnoprávny charakter konkrétneho záväzkového vzťahu nie je determinovaný právnou úpravou, ktorou bol vzťah založený, ani jeho formálnym označením, ale tým, či tento právny vzťah napĺňa základné znaky pracovnoprávneho vzťahu, ktorými sú závislosť a podriadenosť zamestnanca voči svojmu zamestnávateľovi, výkon práce v mene zamestnávateľa na základe jeho pokynov a za odplatu s tým, že aby vzťah účastníkov konania (strán sporu) mohol byť označený za pracovnoprávny vzťah, musel by uvedené znaky spĺňať, najmä výkon závislej práce, ak tomu tak nie je, potom je aplikácia Zákonníka práce vylúčená, a to bez ohľadu na formálne označenie právneho vzťahu, nakoľko ustanovenie § 3 ods. 5, 8, § 5 ods. 2, 4 a § 9 ods. 4 zákona č. 200/1997 Z. z. o Študentskom pôžičkovom fonde sú jednoznačné a iný výklad nepripúšťajú, keď simulovaný právny vzťah sa posudzuje nie z hľadiska dôsledkov simulovaného právneho úkonu, ale ako ten právny úkon, ktorý strany zastierali a ku ktorému ich vôľa aj reálne smerovala, avšak len za predpokladu, že tento úkon je platný, ak však ide o simuláciu zákonom nedovoleného konania, nemôžu sa jeho účastníci dovolávať právnych dôsledkov, ktoré by inak nastali zo simulovaného právneho úkonu, ani ním zastieraného právneho úkonu. Uviedol, že legálne označovaný úkon, ktorý zastiera právom nedovolené konanie, nemôže vyvolávať účinky s právom inak spojené s platným právnym úkonom len preto, že je takto označený a napriek skutočnosti, že vo Fonde boli dlhodobo uzatvárané dohody o vykonaní prác s členmi rady a žalovaná konala v dobrej viere a mala legitímne očakávania platí, že legitímne očakávanie jednotlivca sa môže vzťahovať len na to, čo je v súlade s právom a zo zákona výslovne vychádza, pričom dlhodobá prax nie je dostatočnou bázou pre aplikáciu tohto princípu. Poukázal na skutočnosť, že ustanovenie § 4 zákona č. 200/1997 o Študentskom pôžičkovom fonde platného a účinného v čase uzatvárania uvedených dohôd, obsahuje demonštratívny výpočet pôsobnosti Rady fondu, predovšetkým tam patrí rozhodovanie o poskytnutí prostriedkov fondu na pôžičky pre študentov na vysokých školách, prípadne aj pre študentov, ktorí študujú na vysokých školách v SR v postavení zahraničného Slováka, schvaľovať dokumenty fondu, a to štatút fondu, rokovací

poriadok rady fondu, rozpočet fondu, ročnú účtovnú závierku fondu overenú audítorom, výročnú správu o hospodárení a činnosti fondu za predchádzajúci rok, vymenovanie a odvolanie riaditeľa fondu a určenie jeho mzdy, keď zo Štatútu Študentského pôžičkového fondu účinného od novembra 2007 (§ 8 ods. 14) ďalej vyplýva, že do pôsobnosti rady fondu patrí aj poskytovanie prostriedkov fondu na pôžičky aj pre študentov študujúcich aj na zahraničných vysokých školách a okrem toho do pôsobnosti rady fondu patrí tiež schvaľovanie a upravovanie manipulačných poplatkov a náhrad, vychádzajúcich z obchodných a ekonomických podmienok fondu v tzv. Sadzobníku poplatkov a náhrad. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že je nepochybné, že každý člen Rady fondu, aby mohol zodpovedne plniť svoju funkciu, a to rozhodovať na zasadnutí Rady fondu, sa potrebuje nevyhnutne na ne pripraviť štúdiom dokumentov, koncepcií, vypracovaním rozborov a podkladov pre rozhodnutie, avšak aj táto činnosť spadá pod výkon funkcie člena Rady fondu, je jej neoddeliteľnou súčasťou, pričom z citovaného zákona iná právna úprava nevyplýva, keď kompetenciu člena Rady fondu nemožno charakterizovať výlučne ako kompetenciu rozhodovaciu a schvaľovaciu, keďže rozhodovací a schvaľovací proces je potrebné vykladať v širšom slova zmysle, zahŕňa v sebe aj predkladanie pripomienok, návrhov, vypracovanie analýz, koncepcií, či iných dokumentov súvisiacich s právomocou Rady fondu, z dôvodu ktorého člen Rady fondu nemá za tieto činnosti nárok na odmenu, teda vyplatenie akejkoľvek odmeny členovi Rady fondu s výkonom jeho funkcie člena Rady fondu neprichádza do úvahy, práve s poukazom na § 3 ods. 8 zákona o Študentskom pôžičkovom fonde. Uviedol že činnosti, ktoré sa na základe dohôd o vykonaní prác žalovaná zaviazala vykonávať, spadajú do pôsobnosti Rady fondu, keďže rozhodovanie vo všetkých týchto otázkach nepochybne patrí práve do pôsobnosti rady vzhľadom na zákon, resp. Štatútom fondu vymedzenú pôsobnosť Rady s tým, že vykonaným dokazovaním nezistil, že by činnosť členov Rady fondu vykonávaná na základe Dohôd o vykonaní práce bola nad rámec činnosti člena Rady, resp. takúto činnosť zákon ani nepripúšťa, keďže ide o funkciu čestnú, pojem, ktorý je nutné vykladať tak, že zastávanie tejto funkcie predstavuje pre danú osobu česť, teda aj pri plnení povinností z nej vyplývajúcich sa možno spoliehať na česť osoby vykonávajúcu túto funkciu, pričom sa jedná o funkciu, ktorá nie je honorovaná, to znamená, nemožno od nej očakávať žiadny finančný profit, príjem, či odmenu. Poukázal na skutočnosť, že ustanovenie § 5 ods. 4 zákona o Študentskom pôžičkovom fonde je potrebné vykladať tak, že tá istá osoba nemôže byť súčasne členom Rady fondu a zamestnancom fondu, z dôvodu ktorého dospel k záveru, že predmetné dohody sú absolútne neplatné (§ 39 Občianskeho zákonníka), pretože obchádzajú zákon (§ 5 ods. 4 zákona o Študentskom pôžičkovom fonde) a vzhľadom na účel uzatvárania, sú nepochybne aj v rozpore s dobrými mravmi. V súvislosti s ust. § 17 ods. 3 Zákonníka práce uviedol, že nakoľko v danom prípade nemožno hovoriť, že vznikol platne pracovnoprávny vzťah, ak tento nevznikol, nemohol získať status zamestnanca a nemôže sa na neho vzťahovať ochrana s tým, že svedecké výpovede vyhodnotil tak, že sa nestotožnil s tým, že takýto spôsob uzatvárania dohôd bol aj v minulosti, nestotožnil sa s výpoveďou P. Q., nakoľko takýto postup nie je v súlade so Zákonníkom práce a iných zákonných ustanovení a toto nemožno konvalidovať a nakoľko dospel k záveru o neplatnosti dohôd, otázkou kvality a kvantity výstupov na základe Dohôd o vykonaní práce sa už nezaoberal, pretože to považoval za právne bezvýznamné. K námietke premlčania vznesenou žalovanou uviedol, že k premlčaniu pohľadávky nedošlo tak, ako to má na mysli § 107 Občianskeho zákonníka, nakoľko za začiatok subjektívnej premlčacej doby sa považuje deň, keď účastník zistil neplatnosť zmluvy a na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávneného majetkového prospechu sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného, kto na jeho úkor získal majetkový prospech s tým, že subjektívna lehota na premlčanie nároku začala plynúť tak, ako to uvádza navrhovateľ (správne žalobca, pozn. odvolacieho súdu), najskôr 05. 10. 2011, kedy právny zástupca navrhovateľa vypracoval pre Študentský pôžičkový fond Memorandum k problematike uzatvárania Dohôd o vykonávaní prác členmi Rady fondu a dozornej rady fondu. Zamietnutie žaloby vo zvyšku odôvodnil vecne tým, že výška vydania bezdôvodného obohatenia môže byť len tá, ktorá bola reálne vyplatená, keď žalovanej nebola vyplatená uplatňovaná suma, ale suma znížená o 19 %, obohatila sa preto o sumu zníženú o daň, keďže túto sumu nedostal žalobca, z dôvodu ktorého o tejto výške nemožno hovoriť ako o bezdôvodnom obohatení, nakoľko plnenie prijal štát. Priznanie príslušenstva k judikovanej istine odôvodnil právne ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a vecne omeškaním žalovanej od 14. 12. 2012, keď žalobkyňa (zrejme žalovaná, pozn. odvolacieho súdu) bola vyzvaná na úhradu dňa 04. 12. 2012 výzvou, ktorú si prevzala dňa 10. 12. 2012 do troch dní, pričom základná úroková sadzba bola dňa 14. 12. 2012 0, 75 % p. a., zvýšená o 8 percentuálnych bodov, teda predstavuje výšku úrokov 8, 75 % p. a. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 262 ods. 2 C. s. p. a vecne tým, že žalobcovi priznal trovy konania a trovy právneho zastúpenia vo výške 81 % podľa pomeru úspechu vo veci s tým, že o jej výške rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti (zrejme rozhodnutia, pozn. odvolacieho súdu) vo veci samej.

2.

Proti tomuto rozsudku v časti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.) a navrhol rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvej inštancie, že opomenul odlišovať osobu daňovníka a platiteľa dane s tým, že nepriznaný nárok predstavuje sumu, ktorú poukázal príslušnému orgánu v súlade so zákonnými povinnosťami za žalovanú a v jej prospech, a preto sa žalovaná obohatila reálne o všetko, čo musel vynaložiť na základe neplatných dohôd o vykonaní práce. Uviedol, že v súlade s ust. § 35 ods. 1, 2 a 6 zák. č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov bol iba v pozícii platiteľa dane a jeho zákonnou povinnosťou bolo vykonať zrážky zo mzdy a poukázať ich príslušnému subjektu za a v mene daňovníka, t. j. žalovanej. Žalobca svojim odvolaním napadol aj výrok, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania z dôvodu, že mu mal byť priznaný v celom rozsahu a zároveň si uplatnil aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3.

Proti tomu rozsudku v časti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobe vyhovel podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.) a navrhla rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Namietla, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku premičania uplatneného nároku a poukázala na rozsudky Krajského súdu v Žiline zo dňa 21. 05. 2015, sp. zn. 6CoPr/9/2014, zo dňa 22. 10. 2013, sp. zn. 5CoPr/4/2013, Krajského súdu v Trnave zo dňa 16. 12. 2015, č. k. 10Co/360/2014 - 534, rozsudok NS ČR zo dňa 09. júna 2004, sp. zn. 26 Cdo 1161/2002 a ďalšie. Uviedla, že z ust. § 3 zák. č. 200/1997 Z. z. o Študentskom pôžičkovom fonde, okrem iného vyplýva, že zákonodarca vymedzil funkcie Rady fondu na činnosti súvisiace s rozhodovaním o čerpaní finančných prostriedkov pridelených fondu ministrom, so schvaľovaním zriaďovacej, vykonávacej a výstupovej dokumentácie a menovaním riaditeľa fondu (§ 4 písm. a/ až f/), t. j. úmyslom zákonodarcu bolo podradiť pod ust. § 4 len činnosti súvisiace so samotným riadením a vykonávaním správy fondu, a preto činnosti, ktoré s rozhodovacou, ani so schvaľovacou či menovacou funkciou v spojitosti s finančným hospodárením, či používaním prostriedkov fondu do oblasti pôsobnosti § 4 nespádajú. Uviedla, že na základe žiadnej z konkrétnej Dohôd o vykonaní práce bezprostredne nerozhodovala o čerpaní prostriedkov pridelených fondu, neschvaľovala žiadnu zriaďovaciú, vykonávaciú, či výstupovú dokumentáciu fondu, nemenovala ani neodvolávala riaditeľa fondu a ani neurčovala jeho mzdu s tým, že práce v súvislosti s prípravou pripomienok a návrhov, predstavovali činnosť prekonávajúcu rozsah prác, ktoré možno podradiť do rámca činností demonštratívne vymenovaných v ustanovení § 4 alebo do rámca činností obsahom alebo charakterom podobným činnostiam riadiacim, schvaľovacím a menovacím. Uviedla, že jej odmena za vykonané práce patrí právom s tým, že čestná funkcia neznamena automaticky, že jej neprislúcha žiadna odplata, resp. náhrada za čas, ktorý do zadanej činnosti investovala (rozhodnutie Správneho súdneho dvora Rakúskej republiky zo dňa 25. 02. 1998, sp. zn. 97/12/0386), pričom odmena za činnosti, ktoré v zmysle Dohôd o vykonaní prác pre žalobcu urobila, zodpovedá náhrade za stratu času, ktorú musela nevyhnutne vynaložiť na vypracovanie zadaných úloh, keď ich uzatvorením nasledovala účel zabezpečenia jej trvalého príjmu a neobišla ust. § 3 ods. 8 zákona o Študentskom pôžičkovom fonde, z dôvodu ktorého nie je naplnený predpoklad absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Namietla, že prvostupňový súd (od 01. 07. 2016 súd prvej inštancie, pozn. odvolacieho súdu) vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia zákona č. 311/2001 Z. z. (Zákonník práce) vo vzťahu k prácam, ktoré pre žalobcu vykonávala a poukázala na rozsudok Najvyššieho súdneho dvora Rakúskej republiky zo dňa 17. 10. 1995, sp. zn. 10 ObS169/95 s tým, že uzavretím Dohôd o vykonaní prác sa pre žalobcu nestala jeho zamestnancom a ich uzavretie nijako neovplyvnilo charakter jej čestnej funkcie člena Rady fondu (rozhodnutie Správneho súdneho dvora Rakúskej republiky zo dňa 12. 09. 2012, sp. zn. 2012/08/0150). Vytkla súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s konštatáciou Krajského súdu v Bratislave uvedenou v uznesení zo dňa 27. augusta 2015, č. k. 10CoPr/5/2015 - 778, ktorým v poradí prvý rozsudok zrušil, keďže z odôvodnenia prvoinštančného súdu nie je možné zistiť, ktoré úlohy ňou vykonané a zadané žalobcom boli vykonané

mimo rozhodovacích a schvaľovacích kompetencií Rady fondu, teda aj mimo čestného výkonu člena Rady fondu. Namietla, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných výsluchov I.. Ľ. S., R. B., I.. T. B. J. I.. G. Q. k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej, keď vôbec nevzal do úvahy výpoveď I.. Ľ. S. a audítora žalobcu, ktorí presne vysvetlili spôsob zadávania dohôd a celý postup fungovania žalobcu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že práce, ktoré vykonala, sú nad rámec čestnej funkcie vo Fonde.

4.

Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že vo svojom odvolaní sa vyjadrila aj ku skutočnostiam uvedeným v odvolaní žalobcu, na ktorých trvá a navrhla žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

5.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej (písomné podanie zo dňa 09. 11. 2016) k otázke právneho posúdenia premlčania ním uplatneného nároku poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. 06. 2016, č. k. 6CoPr/2/2016 - 663, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 02. 02. 2016, č. k. 20Cpr/6/2013 - 623, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 24. 06. 2015, č. k. 24Co/471/2014 - 323, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 18. 11. 2014, č. k. 23CoPr/3/2014 - 373 a uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 09. 04. 2014, č. k. 4C/270/2013 - 430 s tým, že konajúci súd by sa už otázkou premlčania v tomto štádiu konania nemal zaoberať, keď podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. o zbierke zákonov o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná, a preto je pri posudzovaní plynutia premlčacej doby nutné posudzovať, či mal reálnu vedomosť o platnosti, resp. neplatnosti Dohôd o vykonaní práce a nie či mal znalosť o právnom predpise, nakoľko posudzovanie predmetných vedomostí je nutné striktno odlišovať. Poukázal na skutočnosť, že právne Memorandum predstavovalo poslednú fázu kontrolného procesu vo Fonde, ktorého snahou bolo zistiť stav hospodárenia v danom subjekte, pričom v rozhodnom čase vo Fonde nefungoval kontrolný mechanizmus, boli v ňom narušené zodpovednostné vzťahy a predovšetkým existoval v ňom konflikt záujmov a až po obnove právneho stavu vo Fonde, bolo možné osloviť dotknuté osoby za účelom vrátenia finančných prostriedkov do rozpočtu Fondu a (alebo) sa obrátiť s existujúcim nárokom na súdny orgán, pričom o bezdôvodnom obohatení žalovanej na jeho úkor sa dozvedel najskôr v roku 2011. Uviedol, že v zmysle ustálenej judikatúry pri výklade ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je rozhodujúce ani to, či sa oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, a teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti s tým, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel až po vykonaní kontroly v hospodárení Fondu, ktorá sa uskutočnila po personálnej výmene členov Rady a dozornej rady Fondu v lete 2011 a bola zavŕšená vypracovaním Memoranda zo dňa 05. 10. 2011, skutočnosť, ktorú potvrdil aj bývalý štatutár I.. Ľ. S.. Žalobca poukázal na skutočnosť, že výpočet kompetencií člena rady Fondu je demonštratívny a schvaľovať a rozhodovať neznamená len „zdvíhať ruku“, ale tento proces má niekoľko svojich opodstatnených fáz: identifikovanie problému (formulovanie problému a určenie cieľa); stanovenie kritérií (analýza faktorov rozhodovania, určenie kritérií a pravidiel rozhodovania); hľadanie a tvorba variantov; prognózovanie dôsledkov voľby navrhovaných variantov; vyhodnotenie variantov; prijatie rozhodnutia; konečná formulácia rozhodnutia s tým, že uzatvoreniu Dohôd o vykonaní práce predchádzali zasadnutia Rady fondu, na ktorých boli prijaté uznesenia, z ktorých vyplývali úlohy uložené jednotlivým členom Rady fondu (t. j. osobám označeným v Dohodách o vykonaní práce ako zamestnanci), ktoré boli totožné s úlohami definovanými v jednotlivých dohodách o vykonaní práce z čoho vyplýva, že činnosti obsiahnuté v sporných dohodách o vykonaní práce spadajú do rámca výkonu funkcie člena Rady fondu. Uviedol, že v rámci konania na súde prvej inštancie preukázal, že žalovaná nevykonala činnosti definované v Dohodách o vykonaní práce, avšak posudzovať predmetnú otázku je relevantné iba ak sa konajúci súd nestotožní s právnym záverom, že činnosti, ktoré sú obsahom sporných Dohôd o vykonaní práce spadajú do rámca výkonu funkcie člena Rady fondu, nakoľko v opačnom prípade sa považujú za súčasť funkcie člena Rady fondu, ktorá je čestná, t. j. bez nároku na akúkoľvek formu odmeny. Poukázal na prehľad týkajúci sa Dohôd o vykonaní práce s tým, že Dohoda zo dňa 11. 03. 2010, v ktorej bola uložená úloha rozpracovať uznesenie vlády SR č. 734 zo dňa 14. 10. 2009 na podmienky Fondu na zasadnutie konané dňa 16. 03. 2010: dokument evidovaný ako výstup k predmetnej dohode je datovaný zo dňa 15. 01. 2010, t. j. z časového hľadiska

jeho vypracovanie predchádza dňu uloženia úlohy; evidovaný výstup obsahovo nesúvisí so zadanou úlohou, nakoľko v zmysle uznesenia vlády 734 mala byť riešená maximálna možná výška pôžičky pre študentov a predložený výstup sa týka problematiky zlučovania fondov, a to ŠPF a PFZP; kontrola vypracovania predmetnej úlohy zo strany členov Rady Fondu je zaznamenaná v zápisnici zo spoločného zasadnutia Rady a dozornej rady Fondu zo dňa 16. 03. 2010, kde je konštatované, že úloha bola splnená, ďalej Dohoda zo dňa 19. 04. 2010, v ktorej bola uložená úloha pripraviť návrh na úpravu sadzovníka poplatkov a náhrad od 01. 07. 2010 a podklady poskytovania pôžičiek pre školský rok 2010/2011 na zasadnutie konané dňa 22. 04. 2010: dokument evidovaný ako výstup k predmetnej Dohode je datovaný zo dňa 26. 03. 2010, t. j. z časového hľadiska jeho vypracovanie predchádza dňu uloženia úlohy a výstup je neúplný, keď jeho obsahom nie sú návrhy na úpravu sadzovníka poplatkov a náhrad, ale čiastočné vyjadrenia týkajúce sa študentov študujúcich na zahraničných vysokých školách s tým, že predmetná činnosť bola členom Rady fondu uložená ako úloha na vypracovanie na zasadnutí Rady a dozornej rady Fondu dňa 16. 03. 2010 v uznesení č. 3, Dohoda zo dňa 14. 06. 2010, v ktorej bola uložená úloha pripraviť návrh na dopracovanie štatútu Fondu v súlade s uzneseniami Rady fondu a dozornej rady a zmenami súvisiacimi so zmenou sadzovníka poplatkov v období od 15. 06. 2010 do 29. 06. 2010, pričom dokument je evidovaný ako výstup k predmetnej dohode, nie je datovaný a komentáre uvedené v predmetnom výstupe neriešia dopracovanie Štatútu v súvislosti so Sadzovníkom poplatkov a náhrad, ale týkajú sa operatívnej činnosti Fondu s tým, že pripomienky nesúvisia ani so samotným štatútom Fondu a sú formálneho charakteru, pričom táto činnosť bola členom Rady fondu uložená ako úloha na vypracovanie na zasadnutí Rady a dozornej rady Fondu dňa 22. 04. 2010, ďalej Dohoda zo dňa 20. 10. 2010, v ktorej bola uložená úloha pripraviť analýzu posúdenia žiadostí o pôžičku v akademickom roku 2010/2011 so zameraním na príslušné školy a študentov študujúcich na zahraničnej VŠ s aspektom zvýšenia pôžičky do 2 násobku zákonnej výšky vzhľadom na výšku školného, keď dokument je evidovaný ako výstup k predmetnej Dohode, je datovaný z toho istého dňa ako bolo zasadnutie Rady, na ktoré bolo potrebné výstup vypracovať s tým, že výstupom je dokument Finančnej politiky zo dňa 07. 05. 2009, ktorý žalovaná nevypracovala pre účely Fondu, nakoľko v ňom uviedla čiastočný a neúplný návrh, pričom nešlo o analýzu problému, ako to predpokladalo zadanie vyplývajúce z predmetnej Dohody o vykonaní práce, a to analýzu posúdenia žiadostí o pôžičku, keď výstup predložený k tejto Dohode je totožný s výstupom predloženým k Dohode zo dňa 15. 12. 2010 a líšia sa len v úvodnej vete a dátume; Dohoda zo dňa 15. 12. 2010, v ktorej bola uložená úloha pripraviť návrh na poskytovanie pôžičky v súvislosti s pripravovaným spoplatnením vysokoškolského vzdelávania v Českej republike a zvýšenia školného v Anglicku, dokument je evidovaný ako výstup k predmetnej dohode a datovaný zo dňa 28. 12. 2010, z časového hľadiska jeho vypracovanie nasleduje až po dátume, do ktorého mala žalovaná predmetnú úlohu v zmysle konkrétnej Dohody o vykonaní práce vykonať (17. 12. 2010); z obsahu predmetného dokumentu vyplýva, že výstup je úlohou zo zasadnutia RF a DR zo dňa 17. 12. 2010 z čoho vyplýva, že žalovaná predložila ako výstup k Dohode zo dňa 15. 12. 2010, v ktorej mala termín plnenia určený na 17. 12. 2010 dokument datovaný zo dňa 28. 12. 2010, ktorý je totožný s výstupom predloženým k dohode zo dňa 20. 10. 2010 a zároveň poukázal na obsah Dohôd zo dňa 17. 12. 2010 a 20. 04. 2011. Uviedol, že je nepochybné, že všetky činnosti špecifikované v sporných Dohodách o vykonaní práce mali a boli preberané na zasadnutiach Rady fondu, pričom je irelevantné, či žalovaná uvedené činnosti vykonala ústne (na zasadnutí Rady) alebo písomne (predložením formálneho dokumentu), nakoľko povinnosť vykonať činnosti, ktoré boli obsahom sporných Dohôd vyplývali priamo zo zákona č. 200/1997 Z. z. o Študentskom pôžičkovom fonde, resp. štatútu Fondu a je zrejmé, že obsah činnosti, ktorý bol predmetom uvedených Dohôd o vykonaní práce jednoznačne spadal do rámca výkonu funkcie člena Rady fondu, čo potvrdil aj svedok Mgr. Ján Kvak na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 26. 01. 2015. Namietol, že skutočnosť, že Fond v rozhodnom období nevedel zabezpečiť, aby požadované odborné práce vykonávali priamo zamestnanci Fondu alebo externí odborníci, nekonvaliduje narušenie zodpovednostného mechanizmu a vznik konfliktu záujmov vo Fonde, ktorý bol spôsobený tým, že predmetnými prácami bola poverená žalovaná a jej kolegovia, ktorí boli zároveň členmi Rady fondu s tým, že čestnosť funkcie znamená jej bezodplatnosť, pričom po preštudovaní príslušných právnych predpisov, stanov alebo iných interných predpisov rôznych profesijných združení, nadácií, politických strán, sudcovskej rady a súdnej rady SR, honorárnych konzulov, v orgánoch, v ktorých sa vykonávajú funkcie ako „čestné funkcie“, sa vždy jednalo o funkcie bez nároku na odplatu, keď táto príčinná súvislosť medzi čestnosťou funkcie a jej bezodplatnosťou, bola vždy zdôraznená. K argumentácii žalovanej týkajúcej sa nároku na odškodnenie uviedol, že je irelevantná, nakoľko v zmysle ust. § 9 ods. 4 zákona č. 200/1997 Z. z. o Študentskom pôžičkovom fonde, je členovi Rady fondu priznaná náhrada cestovných výdavkov vynaložených na dochádzku na zasadnutia Rady fondu s tým, že účelom tohto ustanovenia je odbremeniť člena Rady fondu od toho, aby mu v súvislosti s výkonom funkcie (o to viac, že sa jedná

o neplatenú funkciu) vznikali výdavky a za irelevantné označil aj tvrdenie žalovanej, že uzatvorením Dohôd o vykonaní práce nesledovala zabezpečenie svojho stáleho príjmu, resp. živobytia. K námietke žalovanej, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal so skutočnosťou, ktoré úlohy boli vykonávané mimo rozhodovacích a schvaľovacích kompetencií Rady fondu, a teda aj mimo čestného výkonu funkcie člena Rady fondu uviedol, že rozhodnutím súdu prvej inštancie o priznaní uplatneného nároku bolo vyjadrené, že všetky činnosti uvedené v Dohodách o vykonaní práce spadajú do rámca výkonu funkcie člena Rady fondu. Nestotožnil sa s tvrdením žalovanej, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal so svedeckými výpoveďami, nakoľko ak sa má súd opierať len o svedeckú výpoveď, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený, avšak výpoveď I.. L. S. nebola jasná, logická, zrozumiteľná, presvedčivá ani vierohodná, nakoľko na otázku, prečo žalovaná k dvom rôznym Dohodám s rôznym predmetom činnosti predložila totožné výstupy odlišujúce sa len formálnym označením, odpovedal, že si nepamätá a na otázku, prečo bola konkrétna úloha najskôr uložená žalovanej ako členovi Rady fondu a následne ako „zamestnancovi“ Fondu rovnako odpovedal, že si nepamätá.

6.

Žalobca vo svojom vyjadrení (písomné podanie zo dňa 30. 11. 2016) k podaniu žalovanej uviedol, že je potrebné rozlišovať brutto výšku odmeny, netto výšku odmeny a celkovú odmenu (cenu práce) a zároveň osobu platiteľa dane a osobu daňovníka s tým, že bol v pozícii platiteľa dane a mal zákonnú povinnosť vykonať zrážky a poukázať ich príslušnému subjektu za a v mene daňovníka, t. j. za žalovanú, z dôvodu ktorého je ním uplatnený nárok aj v nepriznanej časti dôvodný a navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť alebo v napadnutej časti zrušiť.

7.

Žalovaná v podaní zo dňa 30. 11. 2016 (stanovisko k vyjadreniu žalobcu zo dňa 11. 11. 2016) uviedla, že premičacia doba začala plynúť od vyplatenia odmien za práce vykonané na základe Dohody o vykonaní práce, keď Memorandum v tomto konaní nezohráva žiadnu kľúčovú úlohu, nakoľko ho spracovala tá istá advokátska spoločnosť, ktorá dovtedy robila právne služby pre riaditeľa Fondu I.. L.D. S.. K procesu schvaľovania odmien za Dohody o vykonaní prác uviedla, že všetky s týmto procesom súvisiace právne skutočnosti mal v kompetencii riaditeľ Študentského pôžičkového fondu ako jeho štatutár a zodpovedný spracovávateľ predkladaných materiálov v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 200/1997 Z. z. o Študentskom pôžičkovom fonde a poukázala na skutočnosť, že predložila aj Čestné prehlásenie bývalého riaditeľa Fondu I.. L. S., v ktorom potvrdil, že o práce ju požiadal a práce od nej prevzal a použil vo svojej ďalšej práci pri spravovaní pozitívneho ekonomického vývoja Študentského pôžičkového fondu s tým, že Dohoda o vykonaní práce je akt súhlasu dvoch strán, jej platnosť môže vypovedať každá z nich, ak však príde k jej obojstrannému plneniu, je platná. Namietla irelevantné a rozporuplné tvrdenie navrhovateľa (žalobcu, od 01. 07. 2016, pozn. odvolacieho súdu), že nevykonala činnosti z Dohôd o vykonaní práce a jeho následné tvrdenie, že podľa zákona č. 200/1997 Z. z. o Študentskom pôžičkovom fonde, práce vykonané podľa Dohôd o vykonaní práce spadajú do rámca výkonu funkcie člena Rady fondu. Poukázala na skutočnosť, že predchodca navrhovateľa s ňou uzavrel viaceré Dohody o vykonaní práce v zmysle § 226 Zákonníka práce, dňa 11. 03. 2010 Dohodu na Rozpracovanie uznesenia vlády SR č. 734 zo dňa 14. 10. 2009 na podmienky ŠPF - konkrétne Národný program reforiem SR na roky 2008 - 2010 s tým, že implementačná správa mala cca 50 strán a pracovalo sa na rozšírení pôžičkovej schémy na vysokoškolské vzdelávanie, ktorá uľahčí študentom znášať vysoké študijné a životné náklady najmä v zahraničí, ďalej Dohodu zo dňa 19. 04. 2010 „Návrhy na úpravu sadzobníka poplatkov a náhrad od 01. 07. 2010 a podklady poskytovania pôžičiek na ak. rok 2010/2011“, keď išlo o reakciu na zvyšujúce sa spoločenské náklady a hľadanie úspor v nových formách digitalizácie práce vo Fonde, skvalitnenie webstránky Fondu, ale aj na vysokých školách, ďalšiu Dohodu zo dňa 14. 06. 2010, „Návrh na dopracovanie Štatútu fondu v súlade s uzneseniami Rady fondu a dozornej rady a zmenami súvisiacimi so zmenou sadzobníka poplatkov“, pričom v nadväznosti na uvedené Uznesenie vlády SR a návrh na úpravu sadzobníka poplatkov, išlo o návrh na úpravu štatútu so zohľadnením dopadu na študenta, hlavne v súvislosti aj s ďalšími zmenami v právnych predpisoch vysokých škôl. Uviedla, že ďalšiu Dohodu uzavrela dňa 20. 10. 2010 „Analýza posúdenia žiadostí o pôžičku v ak. roku 2010/11 so zameraním na príslušné vysoké školy a študentov študujúcich na zahraničnej vysokej škole s aspektom zvýšenia pôžičky do dvojnásobku zákonnej výšky, vzhľadom na výšku školného“, pričom išlo o stanovisko k Návrhu univerzálneho systému pôžičiek pre študentov VŠ z Inštitútu finančnej politiky, ktoré

je vo svojej podstate totožné s obsahom práce k DVP zo dňa 15. 12. 2010, lebo v oboch upozorňovala na zákonné výšky pôžičky s tým, že práca nebola vykonaná pre inú inštitúciu, ako tvrdí mylne navrhovateľ, nakoľko bola o stanovisko požiadaná vtedajším riaditeľom Fondu a napokon poukázala na Dohodu uzavretú dňa 17. 12. 2010. Namietla, že navrhovateľ (správne žalobca) nepredložil žiadne dôkazy, že by obsah prác na Dohody o vykonaní prác bol totožný s obsahom výkonu funkcie člena Rady fondu s tým, že z označenia činnosti v jednotlivých Dohodách vyplýva, že tieto nemali rozhodovací, schvaľovací ani kontrolný charakter, ktorý ukladá pre výkon funkcie člena Rady fondu v ustanovení § 4 zák. č. 200/1997 Z. z. o študentskom pôžičkovom fonde, ale boli to predovšetkým analytické a rešeršné práce, pripomienky, názory, ktoré podľa § 5 ods. 3 písm. g) zákona č. 200/1997 Z. z. o študentskom pôžičkovom fonde a v zmysle § 11 ods. 3 písm. b) a d) Štatútu fondu platného v čase uzatvorenia Dohôd, patrili do kompetencie riaditeľa Fondu a vedúcich oddelení Fondu. Uviedla, že ak by zákonodarca formuláciou ustanovení zákona nemal v úmysle subsumovať povinnosti členov Rady len do schvaľovacích a rozhodovacích kompetencií, vyjadril by tento zámer minimálne v Dôvodovej správe k zákonu č. 200/1997 Z. z. o študentskom pôžičkovom fonde, ktorá je v prílohe jej vyjadrenia zo dňa 27. 01. 2016 s tým, že § 4 ustanovuje, čo patrí do rozhodovacej a schvaľovacej pôsobnosti člena Rady fondu a nie je tam zmienka o zákonnej povinnosti členov Rady predkladať písomné stanoviská, práce, keď naopak v § 5 zákonodarca v Dôvodovej správe k zákonu č. 200/1997 Z. z. o študentskom pôžičkovom fonde jasnejšie upravuje práva a povinnosti riaditeľa Fondu, ako jeho štatutárneho orgánu, ktorý je oprávnený konať v mene Fondu vo všetkých veciach, s výnimkou, ktoré sú týmto zákonom alebo Štatútom fondu vyhradené Rade fondu alebo dozornej rade, z čoho vyplýva, že ako členka Rady vykonávala svoje zákonné povinnosti čestne a bezodplatne, pričom úlohy na Dohodu o vykonaní práce, o ktoré bola požiadaná bývalým riaditeľom Fondu vykonala v dobrej viere, že túto formu práce má odsúhlasenú audítorom I.. Q., čo potvrdil vo svojej svedeckej výpovedi, ako i vtedajším, ale i terajším právnym poradcom Fondu T.. L.M. Y., ktorý mal zmluvný vzťah na poskytovanie právnych služieb pre Študentský pôžičkový fond už od roku 2006.

8.

Žalobca v ďalšom písomnom podaní zo dňa 13. 02. 2017 doručil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 17Co 455/2015 - 358 zo dňa 23. 11. 2016, ktorým bol zrušený prvoinštančný rozsudok Okresného súdu Zvolen, č. k. 14C 148/2013 - 356 zo dňa 17. 06. 2014 a vec vrátená na ďalšie konanie s tým, že v tomto konaní sa domáhal nároku založenom na obdobnom právnom a skutkovom základe, ako je prejednávaná právna vec a poukázal na odôvodnenie tohto uznesenia a navrhol jeho nároku uplatnenému v konaní vyhovieť v celom rozsahu.

9.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 380 ods. 1 C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok účinný od 01. 07. 2016), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 378 ods. 1 C. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 16. februára 2017 podľa § 219 ods. 3 C. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

10.

Podľa § 470 ods. 1 C. s. p. (zákon č. 160/2015 Z. z., účinný od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 C. s. p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

11.

Podľa § 387 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12.

S poukazom na citované ustanovenie, prihliadnúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, ktorým žalobe žalobcu čiastočne vyhovel a vo zvyšku zamietol.

13.

K námietke strán sporu v podaných odvolaniach, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

14.

V posudzovanej veci ide o v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie, keď rozsudok zo dňa zo dňa 23. marca 2015, č. k. 47Cpr/23/2013 - 697, ktorým žalobu žalobcu zamietol, zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 27. augusta 2015, č. k. 10CoPr/5/2015 - 778.

15.

Zrušením pôvodného rozhodnutia sa vec vracia do stavu, aký tu bol pred vydaním rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto je súd povinný sa v ďalšom konaní nielen riadiť intenciami zrušujúceho uznesenia, ale je zároveň povinný naďalej postupovať podľa procesných predpisov. V konaní odstraňuje vytýkané nedostatky ale aj také, ktoré vytýkané neboli a ktoré v procesnom postupe zistí a po splnení dôkaznej povinnosti a vyhodnotení dokazovania, rozhodne znovu.

16.

Nosným dôvodom (ratio decidendi) uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 27. augusta 2015, č. k. 10CoPr/5/2015 - 778, ktorým bol v poradí prvý prvoinštančný rozsudok zrušený, bola vada spočívajúca v nedostatku riadneho odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku, keď súdu prvej inštancie bola v ďalšom konaní uložená povinnosť vysporiadať sa s argumentáciou žalobcu a ním uplatneného nároku preskúmateľným spôsobom.

17.

Súd prvej inštancie je názorom súdu vyššieho stupňa (§ 226 O. s. p., účinný do 30. 06. 2016 a podľa § 391 C. s. p., zák. č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok účinný od 01. 07. 2016) viazaný a je povinný ho rešpektovať ako pri posudzovaní otázok hmotného práva, tak aj pri aplikácii procesných predpisov, iba pokiaľ sa pri novom rozhodovaní nezmenia poznatky o skutkovom deji prejednávaneho prípadu natoľko, že na nový skutkový základ veci, nie je aplikácia právneho názoru odvolacieho súdu už možná.

18.

Súd prvého stupňa sa po zrušení jeho v poradí prvého rozsudku týmto zákonným postupom dôsledne riadil a dospel k správne právnemu záveru, že žaloba žalobcu je vo výroku, ktorým žalobe vyhovel dôvodná.

19.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobe žalobcu domáhajúceho sa uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť mu istinu 6. 827, 15 eur s 8, 75 % úrokom z omeškania ročne od 14. 12. 2012 vyhovel tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 5. 530 eur s príslušenstvom (8, 75 % úrokom z omeškania ročne od 14. 12. 2012), keď dospel k záveru, že Dohody o vykonaní práce (Dohoda zo dňa 11. 03. 2010, Dohoda zo dňa 19. 04. 2010, Dohoda zo dňa 14. 06. 2010, Dohoda zo dňa 20. 10. 2010, Dohoda zo dňa 15. 12. 2010 a zo dňa 17. 12. 2010), ktoré so žalovanou, ako členkou Rady fondu a jeho dozornej rady uzavrel právny predchodca žalobcu (Študentský pôžičkový fond), sú absolútne neplatné a v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko svojim obsahom odporujú ust. § 5 zákona o Študentskom pôžičkovom fonde z dôvodu, že žalovanej funkcia (členka Rady fondu a členka dozornej rady Fondu) nie je honorovaná a nebolo možné od nej očakávať žiadny finančný profit, príjem alebo odmenu a zároveň vylučovala možnosť, aby tá istá osoba bola súčasne zamestnancom Fondu a aj členom jeho Rady.

20.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že uzavreté Dohody sú absolútne neplatným právnym úkonom, ako aj so záverom, že medzi stranami sporu nevznikol ich uzavretím faktický pracovný pomer s tým, že činnosti, ktoré sa žalovaná na základe týchto Dohôd zaviazala vykonávať, spadajú do pôsobnosti Rady fondu, pričom odvolací súd považuje za potrebné dodať, že boli uzavreté v rozpore so zákonom č. 200/1997 Z. z. Študentskom pôžičkovom fonde (§ 5 ods. 4 zákona) a Štatútom fondu upravujúcim činnosť Fondu, z ktorého vyplýva, že osoby disponujúce riadiacou, resp. kontrolnou mocou vo Fonde, nemôžu byť z inej svojej pozície podriadené napr. osobe, ktorá disponuje mocou výkonnou, avšak v posudzovanom spore je nepopierateľné, že žalovaná predmetné Dohody uzavrela ako členka Rady fondu s právnym predchodcom žalobcu, zastúpeného riaditeľom Fondu (I. L. S.) podľa § 226 Zákonníka práce, v ktorých je dokonca označená ako zamestnanec (bod 1. Dohôd), ktorým však v žiadnom prípade byť nemohla, nakoľko ust. § 5 zák. č. 200/1997 Z. z. vylučoval možnosť, aby tá istá osoba bola súčasne zamestnancom Fondu a aj členom jeho Rady.

21.

K tvrdeniu žalovanej v podanom odvolaní, že jej odmena za vykonané práce právom patrí, nakoľko čestná funkcia neznamena automaticky, že jej neprislúcha žiadna odplata, resp. náhrada za čas, ktorý do zadanej činnosti investovala a zároveň zodpovedá náhrade za stratu času, ktorú musela nevyhnutne vynaložiť na vypracovanie zadaných úloh, keď ich uzatvorením nesledovala účel zabezpečenia jej trvalého príjmu a neobišla ust. § 3 ods. 8 zákona o Študentskom pôžičkovom fonde, považuje odvolací súd za nevyhnutné uviesť, že podstatou výkonu funkcie člena Rady fondu je to, že táto funkcia je čestná a predovšetkým nezávislá na riaditeľovi Fondu (ktorého členovia rady fondu vymenúvajú, odvolávajú a určujú jeho mzdu), pričom žalovaná, ako členka Rady fondu, si v rámci výkonu svojej schvaľovacej kompetencie schvaľovala to, čo sama mala vypracovať na základe uzavretých Dohôd z čoho vyplýva, že neschvaľovala predložené materiály, ale materiály ňou samotnou vypracované, čo mohlo ovplyvňovať i nezávislosť jej rozhodovania, pričom je nutné zároveň poukázať na skutočnosť, že odmeňovanie členov Rady fondu a členov dozornej rady fondu bolo zavedené až prijatím zákona č. 396/2012 Z. z. o Fonde na podporu vzdelávania (§ 2 ods. 4, 5), s účinnosťou od 01. 01. 2013, keď do jeho prijatia bola táto funkcia čestná, t. j. bezodplatná.

22.

Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

23.

Z dikcie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre premlčanie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia teda platí špeciálna úprava v ustanovení § 107 Občianskeho zákonníka. V ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka je upravená tzv. subjektívna premlčacia doba, v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka premlčacia doba objektívna. Obidve doby začínajú a plynú nezávisle na sebe a ich vzájomný vzťah je taký, že ak skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí. Ak je námietka premlčania vznesená účinne, nemožno právo priznať. Začiatok subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa neviaže k dátumu splatnosti, ako je to pri začiatku všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka, ale k inej skutočnosti, ktorou je vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa obohatil.

24.

Súd prvej inštancie správne právne posúdil aj námietku premlčania vznesenú žalovanou, keď dospel k záveru, že nárok uplatnený žalobcom titulom vydania bezdôvodného obohatenia premlčaný nie je, nakoľko žalobca sa o uzavretých Dohodách dozvedel až dňa 05. 10. 2011, kedy mu začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, t. j. až momentom vypracovania Memoranda, právnym zástupcom žalobcu v tomto konaní, ktorého predmetom bola problematika uzatvárania dohôd o vykonávaní prác členmi Rady fondu a dozornej rady Fondu so Študentským pôžičkovým fondom a ich súlad s ust. § 5 ods. 4 zák. č. 200/1997 Z. z. o Študentskom pôžičkovom fonde. Je nesporné, že pre ustálenie okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je rozhodujúci okamih, kedy žalobca reálne zistil, že uzavreté Dohody o vykonaní práce sú neplatné, t. j., že plnenie, ktoré žalovanej bolo žalobcom poskytnuté, je bezdôvodným obohatením, nakoľko deň ich uzavretia nemôže vyvolávať začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, keďže ich uzavretím k vzniku bezdôvodného obohatenia nedošlo, pričom podstatnou okolnosťou je najmä skutočnosť, že vedenie právneho predchodcu žalobcu tieto Dohody považovalo za platné právne úkony, z čoho vyplýva, že pokiaľ žalobca (resp. jeho právny predchodca zastúpený riaditeľom I. L. S., ktorý predmetné Dohody so žalovanou aj uzatváral) tieto Dohody považoval za platné právne úkony, t. j. aj odmeny z nich poskytnuté za oprávnené, je vylúčené tvrdiť, že v čase ich uzatvárania mal žalobca vedomosť o tom, že sa žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatila.

25.

Odvolací súd na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia v otázke právneho posúdenia vznesenej námietky premlčania žalovanou dodáva, že nakoľko v konaní bolo bezpečne preukázané, že žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej dozvedel dňa 05. 10. 2011 a žalobu na súd prvej inštancie podal dňa 21. 12. 2012, jeho nárok uplatnený žalobou premlčaný nie je.

26.

Súd prvej inštancie zároveň dospel k správnomu záveru, že predmet činností, ktorý bol obsahom Dohôd o vykonaní práce spadal do zákonom a štatútom vymedzeného rámca úloh člena Rady fondu z čoho vyplýva, že žalovaná si plnila iba svoju funkciu člena Rady fondu, ktorá bola čestná, a preto je povinná vrátiť žalobcovi ním poskytnuté plnenie, pričom za uvedených okolností hodnotiť, či žalovaná činnosti z neplatných Dohôd o vykonaní práce v prospech žalobcu vykonala, v akom rozsahu a kvalite, je v posudzovanej veci právne bezvýznamné.

27.

Odvolací súd sa zároveň v celom rozsahu stotožnil s tvrdením žalobcu, že ak žalovaná vykonala činnosti z Dohôd o vykonaní práce v prospech Fondu, tak od nej prijal iba plnenie, ktoré vyplývalo z titulu výkonu jej čestnej (bezodplatnej) funkcie člena Rady fondu (t. j. plnila iba svoju zákonnú povinnosť) a žalovaná je aj v takom prípade povinná poskytnuté finančné prostriedky (odmenu) žalobcovi vrátiť.

28.

Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

29.

Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik objektívne merateľného majetkového prospechu u obohateného, keď k zväčšeniu jeho majetku došlo v rozpore s právom uznanými dôvodmi s tým, že dôkaz o existencii bezdôvodného obohatenia na strane obohateného, musí ponúknuť postihnutý, ktorý žalobou na súde žiada vydanie bezdôvodného obohatenia, respektíve jeho peňažnú náhradu. Pre vznik bezdôvodného obohatenia Občiansky zákonník vyžaduje objektívnu skutočnosť, a síce to, aby k bezdôvodnému obohateniu došlo v dôsledku právom uznaných dôvodov, keďže je irelevantné, či k bezdôvodnému obohateniu u povinného subjektu došlo v dôsledku konania tretej osoby. Inštitút bezdôvodného obohatenia smeruje k odčerpaniu prostriedkov od osoby, ktoré získala niektorou zo skutkových podstát uvedených v ustanovení § 451 až § 454 Občianskeho zákonníka, a výška plnenia za užívanie cudzej veci sa preto odvodzuje od prospechu, ktorý získal obohatený, ktorý je povinný vydať to, čo získal neoprávneným užívaním cudzej veci (v posudzovanej veci finančných prostriedkov, resp. súčte odmien vyplývajúcich z Dohôd o vykonaní práce), teda ten prospech, ktorý žalovaná bezdôvodne získala.

30.

K tvrdeniu žalobcu v podanom odvolaní, ktorým napadol výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie jeho žalobu vo zvyšku zamietol argumentujúc tým, že nepriznaný nárok predstavuje sumu, ktorú poukázal príslušnému orgánu v súlade so zákonnými povinnosťami za žalovanú a v jej prospech, a preto sa žalovaná obohatila reálne o všetko, čo musel vynaložiť na základe neplatných Dohôd o vykonaní práce, odvolací súd uvádza, že prvoinštančný súd posúdil aj výšku plnenia, o ktorú sa žalovaná na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila správne, nakoľko bolo zákonnou povinnosťou práve žalobcu vykonať zrážky z príjmu žalovanej a poukázať ich príslušnému subjektu, z dôvodu ktorého sa žalovaná mohla obohatiť iba o sumu, ktorá jej bola neoprávnená, avšak reálne vyplatená, t. j. o sumu 5. 530 eur s tým, že iba túto finančnú čiastku získala bezdôvodne.

31.

S poukazom na citované zákonné ustanovenie (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a za stavu, keď súd prvej inštancie v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie v spore zistil skutkový stav, a keď žalobca a žalovaná v odvolaní neuviedli žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne.

32.

Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré odôvodnenie spĺňajúce všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C. s. p. aj v celom rozsahu poukazuje a preto tento rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

33.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).